

Simona

Češka. Veselá kopa. Vtipná. Nazývá věci pravým jménem, používá slova, která mě na mnohých místech jejího vyprávění rozesmála. Můj muž jí celý šokovaný vyprávěl o tom, jak jsme v Káhiře zažili Svátek oběti, po chodnících tekla krev z právě podřezávaných krav a ovcí, jejich hlavy byly hezky naskládány na sebe a my kolem nich kráčeli v pětatřicetistupňovém horku do směnárny pro egyptské libry.

„To je nádhera, že?“ směje se a říká, že to jí na Egyptě učarovalo. Ta rozmanitost. Různorodost.

„A stovky satelitů na panelácích,“ dodávám. „Prý tu vyvíjejí aktivitu, aby byly satelity pomalovány různými barvami. Aby Káhira nebyla tak jednobarevná.“

„Mně rozhodně jednobarevná nepřipadá. Je plná odstínů, světel a jejich odrazů, je plná tajemství, která tam přežívají stovky let a další stovky přežít budou.“

Takový je i Simonin příběh.

Zapínám diktafon.

Pro mnohé lidi je věk pětáctýřicet let časem bilancování.

Pro mě to byl začátek mého nového života.

Přesně tolik let mi totiž bylo, když to všechno začalo.

Je velmi důležité říct, že než se to stalo, než u mě začalo tohle „arabské jaro“, tak to nazývám, byla jsem pro přátele synonymem svobody. Svobodomyslná, vtipná, ráda jsem filozfovala a dlouhé hodiny jsem se dokázala s kamarády bavit o konspiračních teoriích. A byla jsem naprostý ateista! Učila jsem zeměpis, němčinu a tělocvik na druhém stupni základní školy, žila jsem v domku na malém městě, byla jsem rozvedená, od svého nejstaršího syna jsem měla první vnouče a tři další odrostlé děti chodily na střední školu. Díky tomu, že mám povahu, jakou mám, jsem v pohodě zvládala všechny problémy a starosti, které jsem si většinou, také díky tomu, že mám takovou povahu, jakou mám, způsobila sama. Peněz bylo vždycky málo, řada lidí, kteří čekali na platby z mého účtu, narůstala, exekutoři si mě podávali jako jointa a ve schránce obálky s pruhy snad ve všech barvách duhy. K tomu doma pubertáči, kteří se vůbec nepodobali tomu, co jsem si kdysi přinesla z porodnice, a v práci se vyměnilo vedení.

Ten rok byl celý tak nějak k ničemu, i docela intenzivní pokusy o navázání jakéhosi vztahu, který by naplnil můj život, skončily naprostým fiaskem.

A v téhle situaci začíná můj příběh. Nejsm si jistá, jestli jsem byla zcela při smyslech, jestli jsem nebyla trochu pomatená, ale to už je teď celkem jedno.

Mám tendenci jít vždycky proti větru, a to i tehdy, když to vůbec nemám v plánu. Všechno se pokaždé nějak zamotá, přestože úmysly mám čisté a upřímné, to mi věř. Takhle se zamotalo i moje setkání s islámem, který mě nikdy předtím moc nezajímal, možná proto, že jsem vyrůstala v období, kdy u nás tolik muslimů nebylo a nepředstavovali pro nás žádnou hrozbu. A nemyslím to pejorativně, aby se nikdo neurazil, že se do někoho navážím. Islám se objevil v debatách s mými přáteli, řešili jsme jeho politiku, jeho výklad, jeho pojmání ženy, a všechny ty zvláštní a divné argumenty byly pro mě dostatečným popudem k tomu, abych se pustila do jeho studia. Tedy nevím, jestli to, co jsem dělala, lze nazvat studiem – proseděla jsem hodiny u youtube.com, u studnice poznání, a objevovala jsem tajemství islámu. Prošla jsem kyselinou zohavené tváře, fanatická kázání imáma odněkud z Íránu, hleděla jsem na muže s velkými

holemi nad mrtvými stvořeními v bleděmodrých burkách, až jsem se dostala k ukázkám z koránu a k dojatým modlícím se mužům na koberečkách. Znělo to krásně, tajemně, zvláštěně, líbivě, trošku zakázaně, ale i dobrodružně, fascinujícím. Ničemu jsem nerozuměla, ale melodie a zvláštní atmosféra, která z něj vyzařovala, mě dostala vlastně okamžitě.

A ta řeč!

A to písmo!

Když mi potom přišla poštou první učebnice moderní spisovné arabštiny, nedokázala jsem ji dát z ruky. Po pár měsících jsem už psala i četla, sice jako prvňáček, ale přece! Tos měla vidět, jak jsem byla na sebe pyšná! Byla jsem strašně důležitá. Kdo k nám přišel – a u nás doma je prakticky pořád spousta lidí – ten mě obdivoval, jak jsem dobrá, šikovná, učenlivá a vzdělaná – a to se dobře poslouchalo, to mám ráda, když mě chválí, mojí dušičce to dělá dobře. A to navíc k tomu všemu arabskému, co mě fascinovalo. Nemluvě o šátku, který muslimky nosí na vlasech nebo přes obličej. Ten mě okouznil, nevím, jestli jsem si myslela, že s ním budu něco extra, to se mi ještě nechce přiznat ani před sebou samou, proč jsem po něm vlastně sáhla. Asi to tak nějak bude – souvisí to se sebevědomím.

Abych se mohla zdokonalovat v takové nepochopitelné řeči, jakou je arabština, musela jsem mluvit, to je jasné. Takže opět přišel na řadu internet. První, na kterého jsem narazila a jehož rodným jazykem byla arabština, byl inženýr z Iráku, žijící už patnáct let v Mnichově. Byl vysoký, hnědooký a docela hezký, to jsem zjistila přes Skype, který jsem si založila. Měl moderní názory, které těm mým nijak neodporovaly. Byl to první muslim, na něhož jsem ve svém životě narazila naprosto vědomě. Protože davy Arabů jsem už zažila, v roce 1982, kdy jsem s kyticí v ruce vítala na letišti Kaddáfího. Iráčan mluvil hezky. Byli jsme spolu v kontaktu dost často, já jsem si k tomu pouštěla korán a...

... onemocněla jsem. Byl prosinec, venku hnusné počasí, mně bylo fakt zle, shodila jsem asi pět kilo, takže mě už vlastně ani nebylo pořádně vidět. (Ne)péče mých potomků ve mně tehdy vyvolávala obavy, zda jsem je aspoň trochu slušně vychovala (i když já tvrdím, že čtyři děti se vychovat nedají, to se dá jenom přežít). To, že ležím v posteli a nezvládnou vůbec nic, jim bylo víceméně jedno a já jsem se poprvé sama sebe ptala, jestli byl můj přístup k nim skutečně správný. Jestli je opravdu dobré být tou cool matkou, jestli slovo cool není pouze syno-

nymem hloupé, lehkomyšlné a nedůsledné matky, které se nechce vychovávat. Za takovou mě označovala moje máma a já v horčkách přemýšlela, jestli neměla celou dobu pravdu. Najednou jsem se cítila osamělá. Najednou jsem strašně chtěla, aby u mě někdo byl, někdo, kdo by mě pohladil, objal a byl tu pouze pro mě. Zatoužila jsem po jiných dlaních než po dlaních mých dětí nebo mojí matky, která mě samozřejmě měla ráda a objímala mě, když mi bylo hodně zle. Najednou, po osmi letech samoty přerušované drobnými eskapádami, jsem chtěla někomu patřit.

Dokonalý stav mysli pro zakoupení vlastního notebooku a připojení se na sociální síť.

Já jsem vůbec netušila, kolik nás je! Myslím žen a děvčat lapených Arabem! Já jsem si asi myslela, že jsem jediná nebo že to není tak běžný jev, jaký to byl. V té době jsem nevěděla vůbec nic o burkách a nikábech a vízech a pasech a razítkách a vlivných rodinách a animátorech a unesených dětech! Já jsem jen chtěla muslima, přímo jsem bažila po úloze pokorně žijící muslimské manželky. Proč? Možná to pramenilo z pocitu selhání z toho, jak jsem žila doposud. Nějak mi to nedávalo smysl, nedokázala jsem se v tom chaosu vyznat. Byla jsem samý oheň, rozuměj

průser, a než jsem si otřela čelo, už hořelo na jiném místě. Islám ano. Ten mi smysl dával. Měla jsem pocit, že jsem našla svého Boha. Smazal ve mně všechny hříchy a nepodařené životní kousky, dal mi možnost uchýlit se pod jeho ochranu s čelem přilepeným na čerstvě zakoupený bleděmodrý modlitební kobereček.

Facebook je unikátní věc a moje náboženské diskuse nebraly konce – stala jsem se muslimkou. Pravidelně jsem se modlila, vepřové maso bylo fuuuuj, alkohol jsem stejně nikdy moc nepila, změnila jsem šatník. A potřebovala jsem už jenom toho Araba, který by ze Simony s evropským příjmením, kdysi vyhraněné ateistky a hippísačky, udělal Simonu s příjmením arabským, dnes muslimku a dokonalou manželku.

A to všechno v šestačtyřiceti letech!

Když se dneska ohlížím zpátky, divím se stejně jako ty teď!

Přeruším ji a ptám se na děti. Ptám se na matku. Byly přece svědky její proměny, co říkaly, jak reagovaly?

Tehdy mi to bylo tak nějak jedno, řekne po chvíli přemýšlení. Jako bych vyhořela či co. Když žiješ s tolika pubertálními dětmi sama,

škála průserů je tak široká, že se tě časem přestanou dotýkat... A k tomu ještě ta moje matka. My si příliš nerozumíme. Moc bych chtěla, abychom si dokázaly normálně pokecat, ale každý pokus skončí špatně, nedá se s ní normálně bavit. Nemůžu pronést ani nevinnou větu, například: dneska je venku krásně. Vzápětí totiž uslyším – no, to jsi celá ty, staráš se o to, jaké je venku počasí, místo abys řešila to a to a to... Celá moje komunikace s ní je tanec mezi vejci, bylo tomu tak po celá léta, takže jsem postupně ztratila zájem si s ní povídat. Časem jsem už nevěnovala pozornost ani jejím postojům a názorům. Protože vím, že ať dělám cokoli, vždycky je to špatně. Po celé moje dětství byla velmi důslednou a velmi přísnou vychovatelkou, ale nikdy mámou. Takovou tou normální mámou, to chybělo. Jistě, má mě ráda, ale po svém... Takže co si ona nebo kdokoli jiný mysleli o mém pobláznění islámem, mi bylo tehdy naprosto ukradené.

Ptám se, jestli nebyl islám únik. Před tím vším, co neměla úplně pod kontrolou. A Simona přikyvuje.

Arabský svět. Žila jsem jím, dýchala jsem jím, nemyslela jsem na nic jiného. Potřebo-

vala jsem vedle sebe muže. Tak jsem se přihlásila na muslimskou internetovou seznamku. Když muslimská, tak plná vzorných potenciálních manželů, ne? Velký omyl! Jen jsem valila oči! Už během první hodiny jsem měla asi čtyřicet žádostí o seznámení – Faisal, Ahmed, Mohammad, Haidar... Jména, která v té době hladila moji novou arabskou dušičku. Ale okamžitě jsem dostala pár facek, protože jsem zjistila, že ten „jejich“ islám je trochu jiný než ten „můj“ islám. Jeden z těch týpků ode mě po pěti minutách hovoru chtěl, abych mu ukázala prsa. To byl pro mě pořádný šok! Vždyť on byl muslim! Já taky! Jak to, že nemá respekt před ženou v šátku? Další zašel ještě dál, ten mě požádal, abych si vypnula na Skypu obraz a zase ho zapnula, že mu to nějak šumí. Udělala jsem, co chtěl, a když se obraz znovu objevil, stál tam nahý se svým „nádobíčkem“ v ruce. A já místo abych ho okamžitě, ale okamžitě vypnula, jsem křičela jako smyslů zbavená a zakrývala si oči. Jako puberťačka. Ne jako matka čtyř dětí...

Muži na té seznamce se dělili na dvě skupiny:

- chlapci kolem dvacítky, kteří místo mojí tváře viděli slovo vízum,
- sexuchtivá prasata ze Saúdské Arábie.